

שבועון למידע קיבוץ רמת יוחנן

מערכת ניווט המבוססת על תמונות

עמוס יפה עסוק מאוד. בימים אלה הוא יושב על פרוייקט חדש ומסקרן שלו – פיתוח יישום שייתחרה בתחרות יישומים של חברת Google. חלק מהחברים בקיבוץ הספיק להתוודע לסיפור דרך הדוא"ל, וקוראי אתר YNET גם נחשפו אליו. על כך ועוד הוא מספר לנועם דינסטג בראיון הבא -

ישראל באוניברסיטה העברית בירושלים. אני בשנה האחרונה של הלימודים. אל הסיפור הזה, ששמעתם עליו, הגעתי כסטודנט. מדובר בתחרות של חברת Google שאותה כולם מכירים. Google הולכת להשיק בחודשים הקרובים מערכת הפעלה חדשה לטלפונים סלולריים. הם לא יוציאו טלפון, אלא מערכת הפעלה, כמו

איך הגעת למחשבים?

מחשבים אצלי זה תחביב מגיל צעיר. גם בקיבוץ יצא לי לעשות כמה דברים שקשורים למחשבים. זה תחום שאני אוהב, ובגלל זה גם בחרתי ללמוד אותו. השנה אני מסיים תואר ראשון במדעי מחשב ומחשבת

אז מה התוכנה הזו עושה?

דבר ראשון, התוכנה שלי היא לטלפונים סלולריים מתקדמים, מה שנקרא דור שלישי ומעלה. המכשירים האלה יחסית חזקים (כמו מחשבים קטנים), מחוברים לאינטרנט כל הזמן במהירויות גבוהות, יש להם מצלמה ויכולות מולטימדיה (מוסיקה, תמונות, וידאו) וגם יש להם G.P.S. שאומר לך איפה אתה נמצא.

השילוב הזה של מכשיר שהוא באמת נייד, להבדיל ממחשבים ניידים רגילים, כל הזמן דולק, כל הזמן איתך, וכל הזמן מחובר לאינטרנט וכולל גם G.P.S., יוצר אפשרויות לתוכנות שלא נראו עד היום.

כבר היום מתחילים לראות הרבה מאוד תוכנות חדשות ומעניינות שמנצלות את הפלטפורמה הזו. אני יצרתי תוכנת ניווט לטלפונים סלולריים. כיום, מכשירי G.P.S. לניווט ברכבים נעשו מאוד פופולריים. התוכנה שלי תוקפת את בעיית הניווט מזווית קצת אחרת. מה שמייחד אותה הוא שהיא מערכת ניווט מבוססת על תמונות. המערכות היום מבוססות על מפה: אתה רואה את המיקום שלך על המפה ואת הציר שמראה לאן אתה צריך להגיע. בתוכנה שלי, להבדיל, אתה רואה ציר ניווט שמתואר ע"י תמונות. אצלי, כשתגיע לפנייה הבאה, אתה תראה תמונה של הפנייה מהכיוון שלך, עם סימון בתמונה שמראה מה אתה צריך לעשות. למשל, אם תגיע לצומת שבה צריך לפנות שמאלה, אתה תראה את התמונה של הצומת עם חץ לצד הדרך שהולכת שמאלה, שמראה לך לאן אתה צריך ללכת. ציר הניווט הוא בעצם רצף של תמונות. זה הרעיון המרכזי שמייחד את התוכנה שלי.

Windows נגיד, אבל לטלפונים סלולריים, שתתחרה במערכות של Nokia או של Apple והשאר שקיימות בשוק. אחד היתרונות החשובים במערכת הזו הוא שהיא פתוחה למתכנתים, שיהיה להם קל מאוד ליצור יישומים יצירתיים ומגניבים לטלפונים האלה, שהם מאוד מתוחכמים.

כדי לקדם את זה Google הכריזו על תחרות פתוחה למתכנתים מכל העולם שפתחו יישומים, כשהנחיה היחידה היא לפתח תוכנות מיוחדות, חדשניות וטובות שיועילו להרבה אנשים ושהיו יצירתיות, תחרות עולמית שהכריזו עליה בסוף 2007 ובה אני משתתף.

איך הגעת להשתתף בתחרות? האם יש איתך עוד אנשים בפרוייקט? איך זה התחיל בכלל?

שמעתי על התחרות, וחשבתי שזה יכול להיות מגניב להשתתף בה. כיוון שהייתה בדיוק שביתת מרצים באוניברסיטאות, היה לי זמן פנוי. האמת היא, שאם השביתה הזו לא הייתה מתרחשת, אני לא חושב שהייתי מגיע לעבוד על הפרוייקט הזה. ניסיתי לחשוב מה יהיה מעניין לעשות ועלה לי איזה רעיון. תוך כדי עבודה התפתח משהו יותר רציני שגם מעניין אותי. נכנסתי לזה יותר לעומק, ועשיתי את זה כתחביב בחודשים האחרונים בנוסף ללימודים ולעבודה שלי. בסופו של דבר, זה הפך לתחביב מאוד רציני שהשקעתי בו הרבה מאוד שעות.

זאת אומרת שהפרוייקט הוא שלך לבד, מאה אחוז שלך.

הפרוייקט הוא שלי. נעזרתי בכמה חברים טובים לאורך הדרך.

הבנתי שאת המסלולים עם התמונות אתה לא תספק בעצמך, אלא אנשים שרוצים לפרסם מסלול מסויים.

נכון.

אז המודל שלך מתבסס על התנדבות של אנשים.

נכון, אבל זה לא ממש בהתנדבות. רוב האנשים ייצרו מסלולים שיעזרו לחברים שלהם או ללקוחות שלהם. זהו מודל של תוכן הנוצר ע"י משתמשים, והוא המודל השולט ביישומי האינטרנט המובילים כיום (מה שנקרא Web 2.0, ראה למשל YouTube או ויקיפדיה).

הרעיון לניווט לפי תמונות לא חדש. הבעיה הכי גדולה היא מאיפה משיגים את כל התמונות. זאת בעיה שמנסים לתקוף אותה מכל מיני כיוונים. הפיתרון שלי יאפשר לאנשים שרכשו טלפונים עם G.P.S. ועם מצלמה לבנות מסלולים בעצמם. אתה הולך באותו מסלול ומצלם אותו כדי להעביר אותו לחברים שלך, או לשתף בו את כל העולם. אתה הולך באותו ציר מצלם כל פנייה בטלפון, והתוכנה יוצרת מזה מסלול שאותו אפשר להעביר לאנשים אחרים.

תן לי דוגמא טובה לאיזשהו תסריט שבו יחשבו "בואנ'ה זה פתר לנו את הבעיה!"

למשל עכשיו, כשניסיתי למצוא את הדירה שלך כדי להיפגש איתך לראיון הזה. ידעתי בערך איפה אתה גר, אבל אף פעם לא הייתי בדירה שלך. הסתובבתי שתי דקות כמו טמבל כי לא ידעתי איפה בדיוק אתה גר. הפיתרון היה שהתקשרתי אליך ואתה יצאת אלי.

אם היית שולח לי מסלול מאוד קצר ברמה של שתיים שלוש תמונות שמתחיל בחד"א או בחנייה ונגמר בדלת של הדירה, הייתי מזהה את המקום והייתי מגיע ישר לדלת של הבית.

מילא בן אדם אחד, אבל אם אתה עושה מסיבה לעשרים איש שצריכים להגיע מבחוזך ואף פעם לא היו אצלך בבית, אז כל הערב תהיה בטרטורים. אם תעשה מסלול בתוכנה שלי, זה ייקח לך חמש דקות, תשלח אותו באי-מייל או לכל החברים ופתרת את הבעיה. זה נכון לא רק בקיבוץ. זה נכון גם בעיר, במקומות שקשה למצוא בהם כניסות לתוך בתים, לבתי עסק (למשל מסעדות) שרוצים להביא אליהם לקוחות שלא ילכו לאיבוד. עוד אפשרות היא מסלולים לטיולים וסיורים מודרכים. אתה יכול ללכת גם במקומות מקובלים וגם למשל בסימטאות העיר עתיקה בירושלים שאין להם שמות רחובות, או בטבע, ואפילו לצלם תמונות בתוך בניינים. אפשר להשתמש בתוכנה למיגוון של פתרונות.

איפה זה עומד עכשיו?

באפריל נסגר השלב הראשון שבו מתוך 1800 מועמדות ב-70 מדינות מכל העולם בחרו 50, כשהתוכנה שלי ביניהם. עכשיו אנחנו עומדים בשלב השני והאחרון של התחרות ובסוף יולי ייבחרו 20, שיהיו המנצחות הסופיות בתחרות. עכשיו אני מרוכז בלשפר את התוכנה לסיבוב האחרון בתחרות. הבנתי שהרעיון הזה, חוץ מזה שהוא נחמד לתחרות, הוא גם בעל פוטנציאל להצליח כמוצר. אני גם הולך לפרסם את האתר שלי ולהקדיש זמן לפיתוחו כדי שאנשים באמת יוכלו להשתמש בתוכנה הזו.

אני רוצה לנצל את ההזדמנות לבקש עזרה ממי שמעוניין לעזור לי בשלב השני של התחרות, בהקמת מאגר ראשוני של מסלולים מהארץ ומכל העולם. זה יכול לעזור לי מאוד בתחרות. אם יש מישהו שיהיה מוכן להקדיש שעה-שעתיים מזמנו, לצלם מסלול עם מצלמה דיגיטלית ולהעלות לאינטרנט, אני מאוד אשמח. אפשר ליצור איתי קשר דרך המייל: amosyoffe@gmail.com. יש גם אתר קטן עם הדגמה והסברים: www.bcrumbz.com.

● תודה מראש!

לְקַרְאֵת אֹוּ בְּעֵקְבוֹת הַפֶּקֶר

בְּמִתְזוֹר יוֹת לֹא קְבוּעָה צָף נְעוּלָה
פְּרָמֵץ רוּחַ שְׁאֵת עֲצָמוֹ הוּא שׁוּלָה,
מִנְבְּכֵי שְׁכֵתָה מִמְצוּלוֹת אֵין תְּזוֹן
מִבְּקֵשׁ הוּא לְצִאת מִתּוֹךְ הָאָרוֹן.

בְּכָר שְׁנַיִם מִרְתֵּף הוּא בְּתֵלֵל הָאָוִיר
נִקְוָה גַם הַפְּעַם כּוֹכְבוֹ לֹא יֵאָרֵר,
מִצִּיף עֲצָמוֹ מִתְּהוֹם נִשְׁיָה
פְּפַעֲמוֹן עֲזוּב בְּתֵרְבוֹת פְּגִסָּה.

מִגִּיחַ בְּסַעֲרָה נֶאֱבָק פְּעוֹף הַחוּל
יִצְיֵי הַזְּעַם תְּזוּהוּ הַיּוֹם נֶאֱתָ מוּל,
וְאִם טְרָם הַבְּנֵתָם מֵהַ בְּאֵ לִי
זֶה שֵׁד הַשֶּׁכֶר הַדְּפִרְנֵצֵי אֵלֵי.

כְּמוֹ הוּא הַפֶּתֶר רוֹן שֶׁתִּינּוּ יֵרֶת יב
תְּלוּי מִי הַשׁוֹאֵל מִי הַמֶּשֶׁיב,
אֵין כְּמוֹ הַשֶּׁפַע לְדְרוֹס בְּגָאוֹן
אֶת־לִפְשֵׁ נְבִנָה בִּימֵי הַרְזוֹן.

5 \ 7 \ 08 ראובן עזריאלי

משהו על מר פרטו

כשעבדתי ברפא"ל עברתי קורס מסויים בו למדנו על "כלל פרטו". מהו כלל פרטו למי שלא שמע עליו עדיין.

פרטו טען - $20\% = 80\%$

$80\% = 20\%$

להלן הפרטים:

נתנו לכל אחד מהמשתתפים בקורס חנות וירטואלית: כלבו, חנות חשמל ואלקטרוניקה, חומרי בניין וכוח אדם. ללא ספק צוות לעניין. שילמנו, קנינו, מכרנו, חישבנו, שילמנו לספקים ומשכורות לעובדים.

מה ראינו?

1. 20% מהמוצרים בחנויות שוויים הכספי 80% מערך החנות.

2. 20% מהמשכורות של העובדים שוויים 80% מערך תקציב השכר.

איך זה לגבי סעיף 2? - פשוט, מנכ"ל, סמנ"ל, כל, גזבר, מזכיר, מנהלי אגפים שהם 20% מהעובדים (שהם ההנהלה) קיבלו 80% מערך תקציב השכר.

80% שהם שאר העובדים קיבלו 20% מערך תקציב השכר.

להוכיח שפרטו צדק, תעשו ניסוי לבד כל אחד, או כל המשפחה. תרכזו את ההוצאות החודשיות על גבי ניר, כולל שם הפריט ומחירו, ותראו ש - $20\% = 80$.

הוכחה זו, שנוסחה על מספר גדול של נתונים נמצאה צודקת.

לדעתי, אם יחול שינוי בקיבוץ לגבי שכר, זו תהיה דוגמא למה שאנחנו כמו ידונו ניצור. יש גם סיפור של רשת ביטחון, ושאר הטבות, שלא ברור עדיין איך ומה.

האם אנחנו רוצים את זה??

שכל אחד יחשוב, וכשיגיע הזמן זה יכול להשפיע על כל אחד מאיתנו, על ילדינו ונכדינו.

● צאו וחישבו. שבת שלום.

א. פלד

"דאגה בלב איש – ישיחנה"

נראה לי שדאגתו של דדי לילדיו ונכדיו (ש"לא יבינו" "ואולי גם לא יסלחו") היא בהחלט מוצדקת. אכן יש מקום לתיסכול, וגם לתחושת אי צדק, אצל הורים שהשקיעו את כל זמנם ומרצם מגיל עשרה ועד לפנסיה (וגם מעבר לגיל הפרישה) וילדיהם אינם מתגוררים בקיבוץ, והם – ההורים – אינם יכולים להוריש לידיהם דבר מפרי עמלם.

כפיתרון חלקי לבעיה יצרנו את "הקרן לרווחת החבר", המחלקת לחברים בחייהם "בנוס" נכבד, שחלקו הארי מחושב על פי הוותק. החברים הוותיקים, שדירתם כבר מוסדרת וכך גם הפנסיה, יכולים, אם רצונם בכך, להעביר כספים אלה לילדיהם, בין בחייהם, או כירושה. התחלנו את

המהלך הזה בשנת 2005. זוג בוותק מלא (עד תקרת הוותק עליה הוחלט) כבר זכה לקבל במסגרת זו כ-150,000 ₪.

לדעתי יש להמשיך בפעולה זו – במסגרת תקציב של איזון בין מקורות ושימושים – לפחות עד לתקרה שנקבעה בשעתו (אף שמתעמים משפטיים לא נכללה בגוף ההחלטה) בגובה של 400,000 ₪ לזוג חברים בוותק מלא כנ"ל.

דדי כורך את הרצון להורישי/לתת לבנים, בשני נושאים אחרים שהאחד מהם לדעתי כלל לא רלבנטי והשני מאוד בעייתי.

ראשית ממטיר דדי "אש וגפרית" על הניהול הכלכלי של הקיבוץ "מראשית המאה ה-21". דדי, כמי שיודע לקרוא נתונים, יודע היטב ששבע השנים הראשונות של המאה העשרים ואחת, היו מבחינה כלכלית "שבע הפרות השמנות" של העולם, של ישראל, של כל התנועה הקיבוצית ורמת יוחנן בכלל. האמירה "מעולם לא היה מצבנו הכלכלי טוב יותר" מאשר בשבע השנים האחרונות, היא עובדה ברורה ושקופה שאי אפשר לערער עליה.

האם פירוש הדבר ש"לעולם חוסן"? וודאי שלא. עסקים, דווקא בעולם הסופר קפיטליסטי/מופרט/דיפרנציאלי, נופלים כל יום. זה לא יקרה בגלל 10 או אפילו 20 "פרזיטים" (כמה שלא יהיו מעצבנים לכשעצמם) אלא בגלל משברים חיצוניים ו/או ניהול מופקר שלנו. נשתדל מאוד, בעתיד כמו בעבר, להתחמק משניהם.

עניין אחר הוא נושא "שיוך המקרקעין" (ובהקשר זה "היום הקובע").

המצב הסטטוטורי במדינה היום הוא כזה שנושא שיוך המקרקעין לחבר קיבוץ (החלטת המינהל הרלבנטית) נמצא בדיון בבג"ץ בהרכב מוגבר של 7 שופטים. עד שהנושא לא יוכרע – הוא תקוע. קיימת אופציית שיוך לפי החלטת מינהל ישנה יותר, שלפי עצת כל עוה"ד והכלכלנים אינה מתאימה לקיבוץ כמו רמת-יוחנן (קיבוץ צעיר יחסית עם שווי קרקע גבוה) ומימושה היה גורם להפסד של מיליוני, או אפילו עשרות מיליוני, שקלים. אין שום אדם שימליץ לרמת-יוחנן להתקדם עם "שיוך נכסים" לפי ההחלטה הישנה (751) ואין ברירה אלא להמתין להבשלת הנושא. אפשר גם להשחית זמן על אלטרנטיבות פיקטיביות שאינן נותנות פיתרון אמיתי, ושהן בעצם הסדרים פיננסיים שאין בינם ובין המקרקעין ולא כלום. (שיוך דירה מבלי שאני יכול לתת אותה במתנה לבני, בלי שום קשר לוותק שלו בקיבוץ, או להשכיר אותה או למכור אותה – אינו שיוך ריאלי).

יש גם לקחת בחשבון ששיוך דירות הוא בהכרח גם שכר דיפרנציאלי. (אינני אומר אם זה טוב או רע אלא רק מציין את העובדה). אפשר שקיבוץ יחליט על שכר דיפרנציאלי בלי שיוך דירות אבל אין מצב של שיוך דירות בלי שכר דיפרנציאלי. זו עובדה.

מדוע? משום שביום שבו הדירה משוייכת לחבר, הוא רשאי "לעזוב את הקיבוץ" (דהיינו לוותר על חברותו הוולונטרית באגודה השיתופית) והוא זכאי להמשיך להתגורר בדירתו כתושב ואין שום "כוח" שימנע זאת ממנו. משמע, שביום השיוך, כל מי שמאמין שמצבו כחבר יהיה נחות ממצבו כתושב (ומבחינה כלכלית גרידא יש בינינו כמובן כאלה) יודיע על עזיבה. מאותו רגע הוא "לא קיבוצניק" ולא חל עליו תקנון הקיבוץ. הוא אינו חייב בעזרה הדדית ולא ב"רשת ביטחון" וכל מה שהקיבוץ רשאי לגבות ממנו הוא מיסי ועד מקומי (בשיעור מוגבל, על פי החלטת המועצה האיזורית, הכפופה לאישור שר הפנים) ותשלום הוגן עבור מצרכים ושירותים.

ומכאן אני חוזר להתחלה. אין שום צורך להפוך את הקיבוץ ל"בועה" או לנבא לו שחורות, ואפילו לא לשנות את סדרי חייו על מנת לתת פיתרון הוגן ויעיל לחברים המבקשים, ובצדק, לאפשר לילדיהם שמחוץ לקיבוץ ליהנות, במידה סבירה, מהשקעת החיים של הוריהם, ובכך דווקא ליצור יתר שוויון בין הורים שבניהם, או חלקם, מתגוררים בקיבוץ ונהנים מעמלם אבל גם מתרומת הוריהם, ובין הורים שכל ילדיהם מתגוררים מחוץ לקיבוץ. הפיתרון המידי והמוסכם על הכל הוא בדרך של המשכת יישום פעילות "הקרן לרווחת החבר" עליה החלטנו, ויפה שעה אחת קודם.

דניאל פרי

עוד ניטע לך ונבנה לך...

התייקרויות הבנייה

בכל פינה בחצר בונים עתה בקצב מוגבר להשיג פיגורים. הבנייה עוד תלך ותיגבר בזמן הקרוב. עם זאת כדאי לדעת שחלו לאחרונה התייקרויות לא קטנות בתשומות, בעיקר התייקר הברזל ב - 61%, ואנו נמצאים במשא ומתן עם הקבלנים שלנו איך מתגברים על הבעייה הזו, איך משלמים את זה. החל מהחודשים מאי-יוני נעלה כנראה את העלות הכוללת של בניית הקבלן בערך ב - 4-5%. המשמעות היא שהקיבוץ משלם 1/2 מיליון ש"ח נוסף על כל הבנייה שעומדת על הפרק לפנינו. זהו, דרך אגב, שינוי בחוזה. אנו חתומים על התייקרויות בחוזה לפי מדד מחירי הבנייה למגורים. התוספת הזו היא מעבר למדד, חריגה שאנו צריכים להוסיף בגלל התנאים שהשתנו. (במידה מסויימת מאוד גם הקבלן משתתף). ההתייקרות הזו פוגעת בשני נושאים עיקריים, הבנייה הכללית והפרטית. את הבנייה הקיבוצית הכללית משלם הקיבוץ על סך התייקרויותיה. הבעייה היא בבנייה הפרטית שגם היא מתייקרת באותה מידה, השאלה מי ישא בהתייקרות החבר או הקיבוץ, האם הבנייה הפרטית היא אכן פרטית על כל המשמעויות ועלייה משלם הדייר, או שהיא אמנם "פרטית", אך הקיבוץ משתתף במידה כזו או אחרת, תצטרך להיות נדונה בוועדה לצימצום פערים והמוסדות יצטרכו לתת עליה את הדעת.

בנייה למגורים

כרגע אנו משפצים או עומדים בפני התחלות שיפוץ בבתי: אבן-דר, קוק, חגי לקח, שרה ויצחק אחיטוב, טלמון, נבו, זיכריני, עזרא מנחם, וממ"ד בגן שבולת, ואני מקווה שלא שכחתי את מישהו.

אנו ממש לפני התחלת בנייה בשכונת הדס לאחר שקיבלנו את האישורים המתאימים. קבלן אחד כבר התחיל והשני יתחיל ברגע שיסגרו התוכניות של הדיירים שעוברים לשכונה מהשלישיות.

בשכונת המרכז, במסגרת "פינוי בינוי", עדיין נמשך דין ודברים עם הדיירים מי יעבור ולאן, וכן צריך להתקבל האישור הסופי בהנהלה הכלכלית על התקציב לביצוע. אך אני מאוד מקווה

שבסופו של דבר, נבנה, או לפחות נתחיל השנה את כל 24 היחידות המתוכננות החדשות, 12 בהדס ו 12 במרכז.

במסגרת הפיננסי נפנה ארבעה בתים ישנים: את בית שטייף לשעבר, את הבית שמדרום לו, את בית ספיר ארזי, ואת בית ג'יין ונועם דינסטג.

עלות הבנייה החדשה, השיפוצים של דירות הקבע וסלי הדיור היא בסדר גודל של 30 מיליון ש"ח. נושא כספי לא קל. אני מקווה שהוא יחולק על פני 3 שנים. וכיוון שכך נצטרך לשקול היטב ולהחליט האם ואיך הוא יבוא על חשבון צרכים אחרים שלנו. הוועדה הכלכלית תדון ותאשר את ההוצאה הזו לפי מיטב שיקול דעתה.

בנייה ציבורית

אנחנו מרחיבים את בית המוסדות בשתי קומות. כל קומה 200 מ"ר. כל מוסדות השירות כולל רכב, מספרה וביגוד ירדו למטה. ולמעלה ייתרכזו כל משרדי ההנהלה המפוזרים היום בכל רחבי הקיבוץ. הכלבו והמרכולית יאוחדו, מוסדות השירות ישוכנו באגפים נפרדים אך מסלול הקנייה יהיה אחד. התכנית אמורה להיות מוצגת בקרוב מאוד בפני ועדת התיכנון ואחר כך תובא לאישור בפני האסיפה. ככלל הבנייה הזו מיועדת לשנה הבאה.

● ובבניין הארץ ננוחם.

איתן שטייף

"ההיסטוריה חוזרת"

בראשית שנות השישים עסקנו בגידור מאסיבי של שטחי המרעה הטבעי עבור ענף הבקר, וכל הלוגיסטיקה של שינוע כלי עבודה, ציוד וחומרים דוקרנים נעשתה על גב חמורים טעוני מנשא עשוי מתכת שנבנה במסגריית הקיבוץ. המסגרים ייצרו מנשאים נוספים כדי לפתח "מסחר", ואז קפץ בצלאל אופיר חד הלשון, והציע מיד לקרוא לפרויקט בשם "חמורם". למה? כדי שלא ישגו לחשוב כי בידם עוד "פלרם", ענה בצלאל.

והנה, עברו יותר מארבעים שנה, ועל בסיס יוזמתו, ניסיונו וכישרונו של דורון התפתח פרוייקט צנוע של יבוא טרקטורים וציוד מיכני. קפצו פרנסי הקיבוץ והחליטו כי על הפרוייקט לקבל שם בישראל.

מה חבל כי לא זכרו שיש לנו שם עם "סימן מסחרי" מוכן מראש. הרי אלמלא קראו לו "טרקטורם" והותירו עבורו את השם הישן והטוב "חמורם" - לא היינו שוגים בבניית הנהלה ודירקטוריון מפוארים, בבחירת מנכ"ל מיוחד, ואולי גם היו נחסכים כספי הקמת לשכת המנכ"ל. והלוואי כי לפחות הלשכה לא תאויש ב"מנהלת לשכה" במשרה מלאה ומיותרת, כמו כמה אחרות שיש כבר בקיבוץ. הבה נמהר ונקרא לה בשם הישן, ואולי לא תימצא המעוניינת לשרת בלשכת "חמורם". ●

מהנעשה בטרקטורם:

א. ברצוננו להודות ליווי גלעד על שלקח על עצמו את ניהול הענף וניהל אותו בששת החודשים האחרונים. אנו מאחלים ליווי הצלחה ועשייה פורייה בהמשך דרכו.

ב. אנו מסכמים בימים אלו שנה וחצי (2007 ועד היום) של פעילות, וניתן לומר כי התוצאות מרשימות ביותר:

- הכנסות של מעל 2 מיליון ש"ח ממכירת ציוד חדש במחצית הראשונה של שנת 2008 (הכולל 7 טרקטורים שיגיעו לישראל בחודש יולי, ומלגזת שדה שתגיע בחודש אוגוסט, כאשר כלים אלו מוזמנים ואף התקבלה עבורם מקדמה). ההכנסות מהמכירות בתקופה זו גבוהות ב-340% מסך ההכנסות על המכירות בכל שנת 2007.
- הרווח הגולמי ממכירת הציוד החדש בחצי שנה זו מגיע לסך של כמה מאות אלפי ש"ח וגם הרווח הטיפעולי (רווח בניכוי משכורות והוצאות) נאה ומגיע ל-50% מהרווח הגולמי.
- אנו עוסקים בקניית ציוד ישן שמגיע מעסקאות טרייד-אין, השבחתו והשכרתו/מכירתו, גם כן ברווחים נאים עד כה. בנוסף, אנו מייבאים ומשווקים כפפות ניטריל (הכפפות הכחולות שדורון נוטה לעטות על ידיו). גם מפעילות זאת אנו רואים ברכה. יש לציין כי ההשקעות שנעשו בענף עד כה נעשו במשורה, תוך לקיחת סיכונים מינימאליים.

ג. ביחד עם פעילות המוסך והמסגרייה, אשר מגלגלת בכל שנה מחזור של יותר מ-2 מיליון ש"ח וברווח גולמי וטיפעולי נאה ביותר, פעילות הגדלה כל הזמן במקביל ליבוא הציוד החדש של טרקטורם, וכן גדלה פעילות מכירת החלפים והשירות, מדובר בענף בסדר גודל רציני, שעובר שינוי מבני רחב, והופך מענף שירות לענפי הקיבוץ ומוסדותיו לנכס כלכלי ותעסוקתי מהמעלה הראשונה. אנו מאמינים כי בתוך מספר שנים, ניתן להפוך את טרקטורם לחברה גדולה ומבוססת בשוק יבוא, שיווק, השכרה ושירות הציוד הממוכן בישראל (שוק שמגלגל מיליארדים רבים בשנה).

לשם כך נזדקק כמובן להשקעות גדולות יותר בעתיד, במיוחד בכוח אדם ובמלאי ציוד חדש, שבלעדיו תהליך המכירה וקצב גידול המכירות יהיה קשה ומורכב.

ד. השבוע צפויים להגיע 7 טרקטורים ראשונים תוצרת חברת LS CABLE (חברת בת של תאגיד הענק LG). אנו רואים בטרקטורים אלו הזדמנות עסקית מצויינת לחדור לפלחי שוק נוספים וטובים בשוק הציוד הממוכן.

אנו מזמינים את הציבור לבוא ולהתרשם במהלך השבוע, ואף לקבל הסברים מהצוות על הטרקטורים החדשים, שימושיהם וכד'.

ובנושא אחר לגמרי:

לפני כשלושה שבועות תלינו בחדר האוכל רשימה ובה בקשת תרומה למשפחתו של אשר
שינוב ז"ל, שעבד במסגרייה בשש השנים האחרונות.
נדהמנו מפתחות הלב והכיס של האנשים הטובים ברמת יוחנן. נתרם סכום יפה מאוד בסך
14,100 ש"ח, סכום אותו התחייבה מזכירות הקיבוץ להכפיל.
אנו מודים מאוד לחברים ולמזכירות על שיתוף הפעולה, טוב הלב, הפתיחות, הרצון והיכולת
לתת ולהעניק. שבת שלום!!! ●

ירמיהו

על עבודה והתפרנסות

הם היו אנשים קשים. קשים עם עצמם עד כדי אכזריות - ההורים שלנו.
למסתכל במשקפים של היום לפעמים קשה להבין. הם עזבו בית, בדרך כלל אמיד ומסודר, הלכו
לארץ לא זרועה שלא הבטיחה להם כלום חוץ משממה, ביצות, והמון שמש שורפת שלא היו
רגילים בה. פה היו צריכים להתרגל, להסתגל, לייבש, לחרוש ולזרוע, לבנות, להילחם, לקלוט
עלייה, ליצור אמצעי מחייה, ולעשות המון יש מאין.
מטבע הדברים, וגם כצורך השעה, הם ראו את העבודה ואת ההסתפקות במועט כערך עליון.
היום, טבע הדברים שינה כיוון, וצורך השעה שינה תכלית. מודל החיקוי היום הוא: מצליחנות,
מצויינות, הישגיות, ובעיקר כסף, הרבה כסף.
תאמרו, בקרן השפע הזו כשלעצמה אין כל רע, להיפך, יש בה הרבה טוב, קידמה, נוחיות, פוזה,
נהנתנות ועינוגי גוף ונפש. אך גם - בטלנות, רדיפת בצע, אגואיזם ופערים אדירים בין הנהנים
מפה לסובלים משם, בין השבעים לבין הרעבים. ואנו, ובעיקר בנינו, יונקים בתאוה מעטיני
התקשורת, שלא חוסכים מאיתנו את המופתים החדשים שמיישמים את הציוויים האלה הלכה
למעשה.

וכל הפתיח הנדוש הזה לא נאמר אלא כדי לבטא את חוסר הנחת שלי מסקר אורחות החיים,
שבמקרה הטוב, אני חושש, יצעיד אותנו אל אותה נקודה בדיוק שממנה יצאנו.
ולא שאני מתנגד לסקרים. הם נאים וטובים בתור עיסוק חביב לשעת הפנאי, כמו תשבץ, או
סודוקו, שיפים לרגע מילויים. לצערי הם מבטאים בדיוק נמרץ את נוסח השאלות השמור
לבעליהן ונתונים למניפולציות.

ישכילוני נא במטותא פרנסי הקהילה, מה לעזאזל הקשר בין מידת הקהילתיות שלנו לשכר
דיפרנציאלי? מה הקשר בין היחסים האישיים, תקינים או לא, למידת האמון, למעורבות,
לשירותי חינוך טובים או לא, לבריאות, להרגשת בית כזו או אחרת, לרמת חיים כזו או אחרת,
להגשמת אידיאלים, לציפיות, לדעה על ההפרטות השונות, למוכנות לתרום, להתנדב, לעזור,
להתנהג לפי נורמות מקובלות, להתחשב באינטרסים של אחרים, להשתתפות באסיפה, מה לכל
זה ולשאלה המרכזית שהיא חד משמעית ומאוד ברורה –

המשך חיי שיתוף במידה כזו או אחרת, או שכר דיפרנציאלי.

אין שאלה אחרת. הרגוני הרוג אם אבין כוונה אחרת של הסוקר.

בסקר המבולבל הזה שבו עסקינן, רב המלל שסובב סביב ואל העיקר אינו מגיע. הוא מניח לפיתחנו שתי אפשרויות:

האחת, הקלה והברורה –

שכר דיפרנציאלי, שמשמעותו פירוק והרס הקיים ובניית משהו חדש לא שיויוני.

והשנייה, היותר קשה ומחייבת –

המשך הקיים. אבל כאן...סותם הסוקר ולא מפרש איך ומה! האם מה שהיה הוא שיהיה? האם נמשיך בשיתוף ושיויון בכל מחיר, האם נטמון את הראש בחול ולא נראה את מה שמתחולל מול עינינו בחצר? הנמשיך בהפקרות שהכפילה את עצמה בשנים האחרונות בעידוד המימסד שלנו? הנרשה את כניסת ה"כאילו" וה"נדמה לי" לחיינו, שמחפה על חוסר יכולתנו או חוסר רצוננו, לטפל בחריגים שלאט לאט נעשים הכלל? הנרשה "העלמות" שכר והשתכרות שלאחר יום העבודה, המצומצם בלאו הכי, ועוד כהנה וכהנה תופעות שהולכות ונהיות נפוצות "בגלל שאחרים לא ממלאים את חובתם..." או " בגלל שגם אחרים עושים..."

משום מה היה נדמה לי שהסקר (שאני מניח שהוא לא זול), בא על מנת לתת לנו קריאת כיוון, לברר מה רוצה רוב הציבור ברמת יוחנן. וזו באמת שאלת השאלות - האם הוא יעשה את העבודה הזו? אם זו תהיה התוצאה? אני מוריד בפניו את הכובע.

אני בתמימותי עדיין מאמין שיש אפשרות לבצע החלטות, שכבר החלטנו עליהם, באומץ לב. שיש עדיין הרבה מה לעשות על מנת להכריח את כולנו (למעט חולים) ללכת לעבוד ולהתפרנס, וזה מה שחשוב בעיני, עבודה אמיתית ופרנסה אמיתית, שאם לא כן חבל על כל הערכים היפים האחרים שאנו אוהבים לקשוט עצמנו בהם, לא תמיד בהצדקה מלאה. חבל על כל הסקרים.

נדמה לי שפילוח הרצונות של חברי רמת יוחנן הוא הרבה פחות מסובך ממה שנוטים לחשוב. והוא נראה לדעתי פחות או יותר כך:

מי שנמצא בעמדת שכר כזו שמובטחת לו השתכרות או רמת חיים גבוהה ממה שיש לו היום, סביר להניח שירצה שינוי.

מי שנמצא בעמדת השתכרות כזו שרמת חייו תרד, סביר להניח שירצה להמשיך בקיים מטעמים ברורים.

זה די פשוט לדעתי. במצב של היום נראה לי שהקבוצה השנייה עדיין ידה על העליונה, מי יודע. אבל מאחר ואנו עוסקים בסקרים, צפויה חלילה גם אפשרות שלישית, שנישאר תקועים בבועץ עם תיקו, שיוביל אותנו חזרה אל נקודת ההתחלה. ●

סיפורי סבא

נכדי מבקשים ממני לספר להם סיפור לפני השינה. אז סיפרתי. אם חשבתם שברפת מגדלים פרות, לא טעיתם. נכון, ברפת יש פרות, עגלות ועגלים, אבל לא רק. מלבד חולדות, חתולים ונמיות לפעמים, ברפת חיות מאות ציפורים, להקות יונים, תוכים, דוררים, עורבים, אנפות בקר, מגלנים ועוד. אך נתרכז בסיקסקים. הסיקסקים (לפי מה שראיתי, אולי זה לא מדעי) חיים בזוגות. לכל זוג איזור מגורים שלו. הם שומרים בנאמנות על האיזור וחוזרים מדי אביב, תחילת הקיץ, לאיזור שלהם כדי להטיל ביצים. לשם כך הם חופרים גומה קטנה שבה מטילה הנקבה 2-4 ביצים. הביצים בצבעי הסוואה, כך שרק אם תתקרב מאוד תוכל להבחין בהן, או שתעקוב אחרי מקום בו אחד מבני הזוג דוגר על הביצים. השנה, כמדי שנה, מספר זוגות הטילו ביצים באיזור הרפת. זוג אחד דגר על 4 ביצים ונלחם בחירוף נפש להרחיק כל מתנקש: חתולים, עורבים, אנפות בקר ומגלנים. בוקר אחד עם הזריחה, אגב, כשמדברים על זריחה, כשהשמש זורחת בכל הדרה מעל הצפצפות שבאבוקדו, אני נזכר בטיוול למרוקו. אחת האטרקציות הייתה השכמה לילית ונסיעה של שעתיים שלוש בג'יפים ישנים לדיונות החול. שם, אחרי צעידה של עוד חצי שעה, או רכיבה על גמל במעלה הדיונות, חיכינו לזריחה. ואמנם גם שם השמש זרחה, לתרועות התיירים המופתעים מיופייה. ואני לתומי לא יכולתי שלא להשוות אותה לזריחות המקומיות שלנו מעל היער, או האבוקדו. ואולי זו הייתה סתם נוסטלגיה "פטריוטית".

אבל נחזור לעניינינו. באותה זריחה, שמעתי פתאום ציוץ וראיתי גוזל קטנטן מתחת לכנפי הסיקסקית הדוגרת. למחרת הופיע עוד אחד, וכך גם ביום שלישי. לאכזבתי, הגוזל הרביעי לא הופיע. אולי ביצה אחת לא היתה פורייה, ואולי אחד האויבים הצליח, למרות מלחמת הקיום של הסיקסקים, לאכול את הביצה. ואבוי, תוך יום יומיים נטרפו כל הגוזלים והסיקסקים נעלמו לכמה ימים. אחר כך הם חזרו. כנראה לשמור חזקה על אחוזתם, מה שנקרא "שיוך דירות".

כך אני ממשיך לעקוב אחרי כמה זוגות. עד לפני זמן מה רק זוג אחד הצליח לגדל גוזל או שניים. אך היום גיליתי מאחורי רפת העגלות, זוג סיקסקים החובק 4 גוזלים קטנטנים. אין מקום לייאוש! במקום אחר יש זוג נוסף שכבר יותר מחודש עושה הכנות. חופר גומה, זוג שמאוד רוצה... אבל לא הולך לו... וכנראה גם לא יודע איך עושים את זה (מישהו צריך להסביר להם שיש היום יעוץ לזוגיות) להילחם הם יודעים, זה כן! מגרשים את כל מי שמתקרב לאיזור. לעשות אהבה? זה כבר דבר אחר... למה הם נלחמים?

כל השוואה למין האנושי נתונה לדמיונו של המשווה ועל אחריותו הבלעדית. ●

משפחה גדולה

שאלה קשה: את מי מקרובי המשפחה אזמין ליום הולדתי ה-75 שיחול בשבוע הקרוב? מלכתחילה הייתה משפחתנו מורכבת מהורינו מרדכי ושרקה, ומן הדודים: לאמא שתי אחיות ואח אחד, ולאבא אחות ואח. היתר לא שרדו את השואה. מבני המשפחה של אמנו זכינו לחמישה בני דודים, ומצד אבא לחמישה, וביחד עם שתי אחיותי היינו בסך הכל 8 בני דודים בכל צד, השטייפי והשטראוסמני, ולא היה קורה הרבה אלמלא "תקלה" אחת – דודתנו רלה, אחות אבינו, התחתנה עם סנדר, אחיו של צבי פרוכטר. משם קיבלנו את דניאל פרי ואת נירה כבני-דוד של בני-דוד, ואיתם עדר שלם של פרוכטרים ושל סקלארצים ברמת יוחנן, בבית אלפא, יחיעם, חיפה, תל אביב ועוד...

מנעורינו ידענו והכרנו את הקרובים הרחוקים הללו, וידענו כי המשפחה אכן די רחבה.

זה היה בסדר גמור, עד שעבר עוד דור אחד. דניאל פרי התחתן עם נוגה, ובמחי טבעת הפכנו לקרובי משפחה גם של עדת רייזנר (עד בית קרוא), שוהם, וריכטר, עד טלמון (ואחיטוב). באותה תקופה היה זה שבט גדול ושליט. עודני זוכר כי בעת חתונתם של דניאל ונוגה ספרתי ומצאתי כ-70 בני משפחה בתוך רמת יוחנן בעקבות הנישואין הללו, בנוסף לכל הקרובים שמחוץ לקיבוץ.

אבל התברר כי זו רק ההתחלה.

כעבור זמן הצטרף צביקה שביט (הריהו שטייף) לרמת יוחנן, ואחרי עוד כמה שנים התחילו החתונות של הדור הבא – ומכאן והלאה ממש הפך חצי הקיבוץ לקרובינו. מאחיטוב קיבלנו את שבט זבולון. ממשפחת שביט קיבלנו את המוני הברברים על סניפיהם עד בני רימון, את שבט בן-צבי, ואת כל בני גוטמן. מבית שוהם קבלנו צד נוסף של בן-צבי, את בנות קירש, וידם עוד נטויה, מכאן ואילך איבדתי את המעקב אחרי הרישומים...

כבר מזמן, בכל פעם שיש חתונה בקיבוץ, אני תוהה – האם נוספו לי עוד קרובי משפחה? בספירה שטחית ולא קפדנית בשבועות האחרונים, מצאתי שוב ברמת יוחנן יותר מ-70 קרובי משפחה בוגרים (הדור הוותיק כבר הצטמצם), בנוסף לילדים ובני נעורים. ואם תשאלוני – אני בטוח שישנם עוד כמה קרובים נסתרים, ורק זיכרוני הלקוי הותיר אותם עלומים... (ממילא אינני בטוח מה יעדיפו – האם להישכח על ידי, או להיות ידועים כקרובי משפחה שלי...)

ודרך אגב – נוסף לעוד כמה מיליונים, אינם נימנים על קרובי: השדרנית הדס שטייף, שופט הכדורגל שמואל שטייף, ואיש משרד האוצר יגאל שטייף. אין שום קשר משפחתי!! סליחה!! אז זהו - יום הולדת שמח לי, ותודה רבה על ברכת מזל טוב מכל המשפחה הרחבה.

ובבקשה לא להביא צ'קים, כי נחגוג בצוות מצומצם/גרעיני. ●

לסיכום מחזור אולפן נוסף

בימים הקרובים אנו נפרדים מתלמידי האולפן, מחזור 72, ששהו איתנו בחמשת החודשים האחרונים.

40 תלמידים סיימו את כל תקופת האולפן. קבוצה זו הייתה איכותית במיוחד, והמבדיל אותה מקבוצות אחרות שהיא באמת הייתה אוסף של צעירים מכל העולם: ארגנטינה, הונגריה, ארה"ב, אוסטרליה, אוסטרליה, בלגיה, הולנד, סין, צרפת, קנדה, יפן, רוסיה, גרמניה, אנגליה, ספרד (מקווה שלא שכחתי אף אחד).

תגובות שקיבלתי פה ושם על המדרכות, חיזקו בי את ההרגשה שמדובר בקבוצה טובה מאוד, עם רצון אמיתי לדעת את השפה, את ההיסטוריה של המדינה והקיבוץ, ורצון אמיתי לקחת חלק לא רק בחגיגת החגים בקיבוץ, אלא גם במתן עזרה בהרמת חלק מהחגים.

עברתי איתם תקופה של חמישה חודשים, חמישה חודשים מאוד אינטנסיביים, שאף פעם אינם קלים. אבל כשמגיעים לקו הסיום ומעבירים בהילוך איטי את כל התקופה, בקו הסיום יש סיפוק אמיתי מהתוצאה. זה הסיפוק מלשמוע אותם מדברים עברית. אחריו מגיע הסיפוק מהידע שהם צברו בטוילים ובהרצאות, סיפוק מכך שכל שנה מצטרפות עוד משפחות למעגל המשפחות המאמצות, סיפוק מהגיבוש שלהם כקבוצה, וסיפוק אדיר לראות כל כך הרבה תלמידים מסיימים את האולפן, וכל תלמיד שסיים, באמת נלחם על זכותו להגיע לרגע זה.

תודה לצוות שעמד לצידו, למשפחות המאמצות, לכל מי שהייתה לו יד בהתנהלות האולפן ובמיוחד לחברי הקיבוץ שהחליפו עם התלמידים מילה פה, מילה שם- בשבילכם זה עניין של מה בכך, בשבילם זה עולם ומלואו. לכולם תודות.

את קבלת השבת הקרובה יערכו תלמידי האולפן שנפרדים מאיתנו. כולם מוזמנים. שבת שלום. ●

מתוך קטעי תודות שכתבו האולפניסטים בעברית:

ג'ייקוב, ארה"ב: אני רוצה להודות לכם. אתם עזרתם לי ללמוד ולדבר עברית. אני אוהב קיבוץ רמת יוחנן!

דיוויד, ארה"ב: אני רוצה להודות לכם שפתחתם לנו את הבית שלכם. עזרתם לנו להתרגל לחיים בקיבוץ ולחיים בישראל. אני מקווה שתתייחסו לאולפניסטים בעתיד כמו שהתייחסתם אלינו.

ברי, קנדה: האוכל טוב מאוד, המסיבות של החגים טובות מאוד. אני מרגיש שהמקום הזה הבית שלי.

גונזלו, ארגנטינה: הרגשתי כאן כמו בבית. בעבודה פגשתי הרבה אנשים ולמדתי מהם על החיים בקיבוץ. כולם עזרו לי ללמוד עברית ולימדו אותי על החיים בישראל. אני מקווה להמשיך לגור פה בקיבוץ כי אני אוהב את הקיבוץ הזה.

אריק, ארגנטינה: אלה היו חמישה חודשים נפלאים. אני מודה על ההזדמנות שנתתם לי לעבוד במטבח, עם אנשים ישרים ומעניינים.

אלכסנדרה, קנדה: למדתי לא רק עברית. אני גם חשבתי הרבה על לעשות עלייה מפני שהבנתי שאני אוהבת את ישראל...אולי יום אחד אגור פה.

עכשיו אני מרגישה שההתנסות באולפן ובקיבוץ עזרה לי ואני רוצה להודות לכם, כי בלי החוויה הזאת, זה לא היה אפשרי.

קונסטנטין, רוסיה: אני רוצה להודות לאנשים מחדר האוכל שהציגו אוכל ישראלי, ולכל האנשים בקיבוץ שהשתדלו להציג את ארץ ישראל מהצד הטוב שלה. ●

מתוך מכתב

ביקור שכזה

הביקור שלי בקיבוץ רמת יוחנן הרשים וריגש אותי מאוד, שכן זה המקום שגדלתי בו ונשאר מכור מחצבתי עד היום. במקום הזה קבלתי את הערכים המיוחדים בחינוך, ולמדתי את התנאים איך להיות עם עוד אנשים אחרים בהרמוניה ובשיתוף. אלה יסודות שמלווים אותי ומסייעים לי במשך כל השנים, ועוזרים לי בחיים ובמגעים עם אנשים אחרים. זיכרונות הקיבוץ, והאנשים המיוחדים שנתנו לי דוגמא והדרכה בעבודה, ובחינוך לעמל, והתמדה במעשים. הדברים האלה הם האמיתיים, אשר תמיד סייעו לי בזמן מצוקה במשך השנים ועזרו לעצב את החיים בכל המקומות שהייתי. שכן פילוסופיית חיי שיתוף הם יסוד מוצק של החיים בכל מקום ומקום בעולם – יסודות האחוה והאהבה.

הסתובבתי בתוך המשק ונהניתי מכל רגע ורגע ומאוד התרגשתי כאשר ראיתי אותכם מחייכים אלי. היה נדמה שרק אתמול חזרתי עם עדר הכבשים מהמרעה, כאילו לא השתנה בי דבר. כל האווירה וההוויה חזרו אלי ברגע אחד אחורנית והתנתקתי ברגע אחד מכל ארבעים ושלוש השנים שהייתי מחוץ לקיבוץ רמת יוחנן. היה נדמה לי שאני עוד חלק מההוויה והמעשה של המשק. היו פינות ועצים שלא השתנו בהרבה, הנוף המצומצם נשאר אותו הדבר הרבה שנים. ראיתי הרבה חברים אבל כמובן לא את כולם. אני מקווה שעוד תהיה לי הזדמנות לראות את כולכם ולהחליף רשמים עם כולם.

תודה על הכנסת האורחים הנאה. **אברהם עמיהוד (שוקרי)** ●

פשטה מדי

דורון קוטלר השתחררה מצה"ל.

ברוך שובך הביתה בשלום!

מזל טוב

לרונית ואבנר נבו לנישואיהם.
ברכות לעמליה ויגר נבו,
ואיחולים לכל בני המשפחה.

מזל טוב

לסבתא צפריה שוהם,
לנישואי הנכד שי שוהם
עם בחירת ליבו וולרי בפילדלפיה
בן לאסנת וחנוך.
ברכות ואיחולים לכל בני המשפחה.

אופס פיספסנו... .

לעונג לנו לברך במזל טוב את גלי ועידו שלם,
הוריו המאמצים של ברוך פלדבאום לנישואיו עם מעין. כל טוב!

קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה

אנו מבקשים להודות מעומק הלב לכל החברים שהושיטו יד והשקיעו מרצם להצלחת חתונתנו.
שנענו לכל בקשה, שהשקיעו מחשבה רבה ויצירתיות בעיצוב חדר האוכל והתאמתו לאולם
כלולות כהלכתו, ולכל החברים הרבים שבאו להשתתף בשמחתנו. שימחתם אותנו מאוד.
● עידן ועינב, משפחת ארזי ומשפחת כהן.

סופ"ש בכנרת

עקב הצטברות אירועי תרבות, נדחו אירועי סוף השבוע בכנרת לתאריכים 8-9.9.08.
שימו לב להרשמות ולפרטים חדשים שיפורסמו על לוח המודעות. זה כדאי! ●

הרצינות היא ממני והלאה... .

ליל שבת 11.7

הרמקולית בניצוחה של יעל קיין

מתארכת ומארכת במופע סיום עונה.

בשעה 20:30 על הדשא שליד בית המוסדות עם קפה ועוגה.
בתכנית:

שירי יוני רכטר, סשה ארגוב, ליאונרד ברנשטיין, דוד זהבי.

בעיבודים של גיל אלדמע, יעל קיין ועוד... ועוד.

זמרים אורחים:

מקהלת קציר בניצוחה של יעל קיין, מקהלת הבנות מרמת יוחנן

בניצוחה של נורית פינשטיין

על הפסנתר: נעם דינסטג האחד והיחיד.

ערב קסום ובלתי נשכח. בואו. ורצוי גם להזמין גם חברים.

קבלת שבת בחדר האוכל

את קבלת השבת בליל שבת הקרוב 11.7
יכינו תלמידי האולפן רגע לפני שנפרדים.
כולם מוזמנים.

ברמה"

עריכה – ירמיהו בן צבי.

הקלדה ושיכפול – שרה'לה זית

שבת שלום !!!

barama2@ry.org.il

הכתובת של העלון באתר האינטרנט של רמת יוחנן

www.ramat-yohanan.com/barama

איורים מתוך הספר "ארץ הקיבוצים" - שמוליק כץ
חוברת איורי עלונים - מושיק לין, ושונים.